

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Physicam, siue Scientiam de Corpore naturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

II. Fit satis Argumentis contrariis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95236](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95236)

causam vniformiter praeexistunt. Gregorius Magnus homil. 31. in Euangelia, inquit, ibi: ex favore ergo ad fructum reuiuiscit arbor. Demum, ut aliorum Parrum censu supercedam, Claudianus Mamertus lib. 1. de statu animae cap. 21. inquit, ibi: gratias ergo etsi non quantas debet, vel quantas potest, creatori suo totus homo referat, qui illi ineffabili largitate essentiam cum lapidibus, vitam seminalem, cum herbis, & arboribus, vitam sensualem, eandemque animalem cum pecudibus, vitam rationalem cum Angelis dedit.

2. Praeterea suaderetur auctoritate philosophica: siquidem Aristoteles non solum testimoniis supra tract. 1. cap. 2. adductis nutritionem vitalem esse profiteretur, verum etiam luculentissime 2. de anima cap. 4. in hac verba: fit etiam per animam & alteratio & accretio; sensus enim alteratio quaedam esse videtur, sentitque nihil, quod non habet animam: eadem est de accretione, decrementumque ratio: nihil enim incrementa naturaliter, decrementaue suscipit, quod non nutriatur: & nihil prorsus nutritur, quod vitae particeps non sit. Aristotelem Thomistae, Scotistae, Nominales ac nostrae scholae Doctores, omnesque Peripatetici sequuntur. Tandem id ipsum ratione suaderetur: quia ut tra. 1. cap. 2. & 3. explicatum manet, nutritio plantarum, & animalium habet aliquid speciale, quod nulli ali augmento conuenit, omni alio longe artificiosior, & perfectior est: cur igitur vitae nomine, praeter quouis alio augmento, insigniri non poterit,

CAPVT II.

Fit satis argumentis contrariis.

3. Enimvero antiquissimi Stoici nutritionem inter vitae functiones minimè censent, plantaeque, quantumlibet nutrantur, viuere inficiantur: horum sententiam è tenebris, quibus tot saeculis sepulta fuit, in lucem reuocarunt aliqui Recentiores, quorum haec sunt fundamenta. Si plantae propriè viuere, haud secus ac animalia, & spiritalia viuere, daretur utique ratio communis vniuersae vitae, quae utrorumque vitam complecteretur: at eiusmodi ratio communis vniuersae nulla datur, ut superius tract. 1. ostensum est. Secundò: quia celsi quique non viuunt, sunt causae generatrices plantarum, ut vel ex eo constet, quod si desuper tegantur, & caelorum aspectus, influxusque ab iis arceantur, statim arescent, & interibunt: haud secus ac calor in absentia ignis perire solet: quemadmodum ergo ignis causae caloris, sic caeli plantarum causae censeri debent. Arguunt terriò auctoritate sacrae Scripturae, quae sola cognoscitiua viuientium nomine complectitur: siquidem missis aliis testimoniis, 1. Genes. dicitur: ecce dedi vobis omnem herbam afferentem semen super terram, & vniuersa ligna, quae habent in semetipsis sementem generis sui, ut sint vobis in escam, & cunctis animantibus terra, omniue volucris caeli, & vniuersis, quae mouentur in terra, & in quibus est anima viuens, ut habeant ad vescendum. Vnde sic argumentari licet: herba in prima mundi molitione data est à Deo in escam omni viuenti, siue cunctis, in quibus erat anima viuens: at non data est in escam, cibum ve plantis, ut ma-

nifestum est. Quarto & vltimo arguunt auctoritate Parrum: nam Augustinus lib. de spiritu, & anima cap. 9. ait ibi: sicut etiam virgulta, & herbas sine anima moueri, & incrementum habere videmus, & lib. 6. de Genesi ad litteram cap. 16. ibi: nam & nobis nisi inesset etiam ille motus, neque crescerent nostra corpora, neque ungues, capillosque producerent; sed si hoc solum esset in nobis, sine sensu, motuque illo spontaneo non diceretur homo factus in animam viuam. Damascenus lib. 2. fidei orthodoxae cap. 6. nullus, inquit, celos ac sydera animata esse existimet, anima quippe, ac sensu carent: quasi animam, ac sensum, & carentiam vnius, ac carentiam alterius perinde esse censcat. Chrysostomus homil. 6. in cap. 1. Geneseos ibi: vide inquit, quomodo & terra iterum duplicem nobis affert fructum, & mandaco Domini comministratur: tum quidem seminum edebat germina, nunc autem animata, alia quadrupedia, & reptilia pecora, & feras. Quibus verbis semina, quae vegetantur ab animalibus tanquam inanima ab animatis discernit.

4. Verum haec argumenta non vrgent. Ad primum hoc lib. 10. tract. 1. cap. 1. satisfactum est. Ad secundum supra lib. 4. tract. 7. de causa efficiendi creaturae, cum de concursu accidentium in substantiam ageremus. Ad tertium, & quartum argumentum responderi potest iis Scripturae, ac Parrum testimoniis. animam plantis luculenter negari, non propterea tamen vitam iis negari: anima quippe, & vita synonymae non sunt, ut vulgo existimatur, sed diuersum quid significant: illa videlicet solam facultatem cognoscitiuam, haec vero facultatem, seu cognoscitiuam, seu etiam nutritiuam, aut loco motiuam. Haec autem ratio discriminis facile suaderi potest: tum quia quorsum diceretur in principio Generis, aliqua à Deo facta, vel facienda esse in animam viuentem, nisi anima, & vita aliquid distinctum significarent: tum quia anima est abstractum huius concreti animalis: at animal non viuens utcumque, sed viuens sensibile significat, ut omnes fatentur: anima ergo vitam non quaecumque, sed sensibilem significat: tum demum quia id expressè docet praeter alios Patres, quos referre non vacat, Mamertus ubi supra cap. 21. quare abs te, herbas, & arbuta utrumne neges viuere, an forsitan dicas, his ipsis viuentibus, ut viuant, animas inesse: sed animata si essent, motu proprio non carerent; quia sunt quae mouentur motu non proprio; sentirent etiam vlnus inflatum: sed haec talibus non inesse; vel de ossium sectione, & capillorum, atque unguum praecisione cognoscimus, quae sine vilo sensu doloris abscondimus: est ergo etiam ibi vita, ubi non est anima. Haecenus ille: quanquam autem Philosophi vitam, animamque confundant, ut ex allegatis Aristotelis aliorumque testimoniis liquet: ceterum satis est, Scripturas, & Patres aliter plerumque loqui, ut eorum testimoniis satisfiat. Quod si mauis, dicito, vitam bifariam sumi posse, proprie nimirum, & propriissime: ut in simili de scientia in Dialctica lib. 2. tract. 3. cap. 2. ex communi Auctorum vltu philosophari sumus: vitam autem propriissime, non vero proprie, sumptam apud Patres, & Scripturas plantis denegari.